УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
75 років
Службі Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: BArcly 74125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVI. Ч. 99. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 28-го ТРАВНЯ 1969 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MAY 28, 1969 No. 99. VOL. LXXVI.

АСТРОНАВТИ ІЗ ЗАЛОГИ „АПОЛЛО-10" ВЕРНУЛИСЯ НА ЗЕМЛЮ. — ЗСА ГОТУЮТЬСЯ ДО ДЕСАНТУ АСТРОНАВТІВ НА МІСЯЦІ В ЛИПНІ ЦЬОГО РОКУ, ПЛЯНУЮТЬ ВИСАДЖЕННЯ ЛЮДЕЙ НА МАРС У 1980-ИХ РОКАХ.

Гюстон. — Точно у визначений годині — 112:53 по полудні східнього часу й у визначеному за програмою лету „Аполло-10" місці — на Тихому океані, яких 440 миль від Американських Самов островів відбулося приземлення космічного корабля „Аполло-10" після його успішного лету до Місяця й навколо нього. Астронавти із залоги „Аполло-10" —полковник Томас П. Стефферд, комодор Юджін Т. Сернан та комодор Джан В. Янг — повернулися з тріюмфом на Землю, відбувши в цілому 500 000 миль подорожі. Влетівши в заплянованому часі в земну атмосферу і перелетівши її із неймовірною скорістю — 24 790 миль на годину астронавти спрямували свій корабель на визначене їм місце, поблизу цього чекав на них лінійний корабель „Прінстон" з гелікоптерами. Астронавтам, які опинилися із своїм екіпажем у морі, допомогли вийти із їх кабіни американські водолази і їх зараз же перевезено гелікоптером на поклад корабля. Прибули вони туди в дуже добрій формі, здорові й раді із свого успіху та з повороту на Землю. Після їх привітання командою корабля, вони відбули телефонічну розмову з президентом Ніксоном, який погратулював їм за їх надзвичайний подвиг і запросив їх разом з родинами на прийняття до Білого Дому. З корабля астронавти переїхали на острів Паґопаґо і звідти літаком до Гюстону, де протягом десяти днів буде відбуватися їх допитування й аналізування їхніх обсервацій і їхнього досвіду із лету до Місяця й навколо нього.

Керівник Національної Адміністрації Аеронавтики і Космічних Дослідів д-р Томас Пейн заявив у зв'язку з успішною місією „Аплло-10", що цей успіх в основному уможливлює вже висадження людей на Місяць. Започаткована вісім років тому програма здобуття Місяця доходить свого завершення. Докладна дата остаточного лету до Місяця й десанту на ньому буде устійнена найближчим часом, це може бути або 16 або 20 липня, залежно від підготови і від усіх умов. Водночас із цим д-р Пейн заявив, що здобуття Місяця це тільки перший крок у великій програмі здобуття Космосу. Після експедицій на Місяць відбудеться лети до інших плянет, далеко поза Місяцем, зокрема до Марса. Висадження людей на цій плянеті заплянoване на 1980-і роки і є всі дані на те, що цей далекосяжний проєкт поведеться здійснити.

Успіх „Аполло-10" викликав широкий відгомін в усьому світі. Усі підкреслюють недзвичайну увагу і здібності та витривалість американських астронавтів і казкову просто технологію ЗСА.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

КАТОЛИЦЬКИЙ НЮЙОРКСЬКИЙ АРХИЄПИСКОП І КАРДИНАЛ КУК відправив у неділю 25 травня ц. р. спеціяльне екуменічне Богослуження в Білому Домі, в якому взяли участь през. Ніксон, його жінка, як також члени Уряду і Конґресу. Богослуження було получене з молебнем за щасливий поворот астронавтів з залоги „Аполло-10" на Землю.

КОЛИШНІЙ КЕРІВНИК АМЕРИКАНСЬКОЇ ДЕЛЕҐАЦІЇ для мирових переговорів у Парижі В. Аверелл Гарриман запропонував, щоб З'єднані Стейти Америки перші започаткували виведення збройних сил з південного В'єтнаму, відкликаючи вже найближчим часом 50 000 вояків звідти. Гарриман переконаний, що за прикладом ЗСА підуть північні в'єтнамці й собі почнуть виводити військо з Південного В'єтнаму.

ПРЕДСТАВНИК БІЛОГО ДОМУ заявив, що Уряд президента Ніксона плянує замінити тільки 27 на всіх 115 американських амбасадорів новопризначеними дипломатами у Вашингтоні. Водночас із цим в політичних колах стверджують, що кількість кандидатів, зголошених із приходом Ніксона на становище президента ЗСА на амбасадорські пости, виносить 60 осіб.

СУДДЯ НАЙВИЩОГО СУДУ ВІЛЬЯМ О. ДАҐЛЕС заявив, що започатковане податковим урядом в справі його платні від Фундації ім. Алберта Парвіна слідство, є спеціяльно вигаданою затією, щоб примусити його до резиґнації із становища судді в Найвищому Суді. Даґлес був президентом і директором цієї Фундації й одержував платню в сумі 12 000 долярів річно. Згідно з рекордами Фундації він витрачував цю платню на поїздки в її справах. Даґлес ствердив ще, що він не думає резиґнувати із свого становища, не зважаючи на стосований проти нього тиск податкового уряду.

В'ЄТНАМСЬКІ КОМУНІСТИ ГОТОВІ близько співпрацювати з Америкою — коли скінчиться В'єтнамська війна і настане період відбудови тамошнього краю — заявив голова делеґації комуністичного Фронту Національного Визволення, себто В'єтконґу, на Паризькій конференції в інтерв'ю з представником „НЙ Таймсу" Гаррісоном Селсбері. Але водночас він критикував демагогічно през. Ніксона і його останню мирову пропозицію і далі наполягав на прийняття мирової плятформи комуністів.

ДВА БОМБОВИКИ БІЯФРИ БОМБАРДУВАЛИ порт Гаркурт, що його здобули були центральні ніґерські війська, і ніґерське місто Бенін. Біяфрійці твердять, що вони знищили два ніґерські бойові літаки совєтського топу МІГ і бомбовик типу „Ільюшін" та запалили рафінерію. Ті літаки біяфрійці перепачкували із Швеції з допомогою шведського аристократа - пілота, прихильника визвольного руху Біяфри, князя Карла Ґустава фон Розена. В Ніґерії з цього приводу велике поруШення.

ЧЕХО - СЛОВАЧЧИНА ОФІЦІЙНО ПОГОДЖУЄТЬСЯ на „доктрину Брежнєва", що була придумана на виправдання совєтської інвазії до Чехо - Словаччини: що СССР має „право" встрявати активно до внутрішніх справ будь-котрої країни „соціялістичної співдружности", коли в тій країні „загрожений соціялізм" московського зразка. Таку вимушену згоду нового першого секретаря компартії ЧССР, д-ра Ґустава Гусака, заявлено посередньо у комунікаті, який ствердив, що Ґустав Гусак і його польський співпартійник Владислав Ґомулка осягнули повну гармонію щодо „пролетарського інтернаціоналізму". Гусак їздив до Варшави на одноденні наради з Ґомулкою. Ґомулка, як відомо, є поруч із німецьким Вальтером Ульбріхном, найвірнішим, себто найбільш слухняним союзником Москви.

ЗВІТИ ЕКЗЕКУТИВНИХ УРЯДОВЦІВ, РЕДАКТОРА І КОНТРОЛЬНОЇ КОМІСІЇ ВИПОВНИЛИ ПЕРШИЙ ДЕНЬ РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УНСОЮЗУ

Головний Уряд Українського Народного Союзу разом з Головною Контрольною Комісією під час річних нарад

Союзівка, Кергонксон, Н. Й. У понеділок 26 травня ц. р. тут — як уже інформовано — почалися річні наради Головного Уряду Українського Народного Союзу, перший день яких, крім формальностей, виповнили всеціло звіти головних екзекутивних урядовців, редактора та Головної Контрольної Комісії. Передавши провід нарадами заступникові гол. предсідника інж. Степанові Куропасеві, започаткував звітування головний предсідник Йосип Лисогір.

Звіт Гол. Предсідника Йосипа Лисогора

Ствердивши на початку, що Український Народний Союз із своїми 462 Відділами і понад 88.000 членів у ЗСА і Канаді зберігав у звітовому 1968 році свою провідну ролю в житті і праці української громади на північно-американському континенті, звітодавець подав загальну характеристику стану і праці поодиноких департаментів УНСоюзу: касового, організаційного, рекордового та видавничого. Подавши в дальшому огляд і характеристику стану і праці на Союзівці, Головний Предсідник у своєму звіті віддав окрему вагу ще таким справам, як праця Культурної Комісії, підготова до 75-річчя УНСоюзу, спортова програма, заходи в справі нових приміщень для Головної Канцелярії і Видавництва. Свої загальні зауваження закінчив Головний Предсідник знову доказаним ствердженням, що Український Народний Союз зберігав активне місце в житті і праці нашої громади в ЗСА і в Канаді.

Звіт заст. гол. предсідника інж. Степана Куропася

Перший заступник головного предсідника інж. Степан Куропась, віддавши знову провід нарад Гол. Предсідникові, подав у своєму звіті загальну характеристику стану і праці УНСоюзу у Чикаґо та окрузі. Він ствердив, що на деякий застій в організаційному розвитку УНС в тому місті й районі вплинули події, що мали місце в нашому житті впродовж звітового року. В дальшому він звітував про свою репрезентативну і організаційну діяльність, що включала його участь у всіх нарадах Головного Екзекутивного Комітету, постійний контакт з Головною Канцелярією, репрезентацію в українських та загальноамериканських подіях, його співпрацю у „Свободі", та закінчив свій звіт оптимістичними прогнозами щодо розвитку УНСоюзу у всіх ділянках його активности.

Звіт заст. гол. предсідника п-ні Марії Душник

Заступниця гол. предсідника пані Марія Душник звітувала про свою широку активність в союзовій окрузі Ню Йорку, про свою участь у нарадах і рішеннях Головного Екзекутивного Комітету, зокрема про організацію союзових імпрез, в цьому в організації очолюваного нею Жіночого Комітету УНС, імпрез на Союзівці у 75-річчя „Свободи", про її репрезентацію в багатьох українських і американських імпрезах і активностях та про її організаційні успіхи.

Звіт заст. гол. предсідника і директора Канадійської Канцелярії Богдана Зорича

Заступник гол. предсідника і директор Канадійської Канцелярії УНС Богдан Зорич у своєму звіті подав насамперед ряд циферних даних і порівнянь про стан і розвиток УНСоюзу на терені Канади, характеризуючи рівночасно поодинокі позиції. В дальшому він звітував про організаційну, адміністраційну і репрезентативну працю Канадійської Канцелярії УНС, про її широкі зв'язки з Відділами та членством УН Союзу та співпрацю з іншими членами Головного Уряду з Канади.

Звіт заст. гол. предсідника Володимира Сохана

Заступник гол. предсідника Володимир Сохан звітував про працю керованого ним рекордового департаменту. Долучивши до свого звіту багато статистичних табель і даних про зміни в стані членства УНСоюзу в 1968 році, звітодавець зокрема інформував про такі ділянки очолюваного ним рекордового департаменту, як: забезпеченева служба членам і обслуга секретарів, — зберігання документів (рекордів) щодо забезпечення всіх членів включно із статистикою забезпеченевого підприємства, вишкільна праця й ін. Закінчив свій звіт п. Володимир Сохан доказаними твердженнями, що УНСоюз дає своєму членству найкраще забезпечення та найбільш професійну обслугу за найдешевшу оплату. Твердженням, що „УНСоюз служить всім українцям, але не всі українці є членами УНСоюзу" — закінчив свій звіт заступник головного предсідника і керівник рекордового департаменту Володимир Сохан.

Звіт головного секретаря д-ра Ярослава Падоха

Головний секретар д-р Я. Падох склав детальний звіт про працю і стан керованого ним організаційного департаменту у звітовому році 1968. Користуючись долученими до звіту багатьма статистичними зіставленнями та базуючись на них, д-р Я. Падох подрібно звітував про секретарську й організаційну ділянки праці, про змагання за нових членів, назвав 125 найбільш заслужених організаторів і 136 найбільш заслужених в організаційній праці Відділів, подав стан і характеристику округ УНСоюзу, порівняв здобути УНСоюзу в 1968 р. з минулими досягненнями, говорив про Відділи УНСоюзу взагалі та молодечий відділ зокрема, згадав, як організаційно працювали в звітовому році головні урядовці, подав окремі дані про організаційний стан і розвиток УНСоюзу в Канаді та закінчив свій звіт характеристикою інформаційно-вишкільної праці. Далі подав характеристику окремих акцій і завдань організаційного департаменту, згадав про поїздки в терен та власну організаційну і громадську активність і закінчив свій звіт коротким оглядом організаційної праці й успіхів уже в цьому році, в якому УНСоюз розпочав своє четверте чвертьсторіччя.

Звіт головного касира Петра Пуцила

Головний касир Петро Пуцило подав тільки короткі вияснення до багатьох циферних табель і зіставлень про прибутки і видатки УНСоюзу у звітовому часі, підкресливши зокрема, що виплати УНСоюзу в 1968 році живим своїм членам титулом дозрілих грамот, дивіденд та інших бенефітів вже набагато перевищили суму виплат спадкоємцям померлих членів. На закінчення свого звіту головний касир з'ясував основні засади й напрямні того, що загально називається „фінансовою політикою" УНСоюзу.

Звіт головного редактора Антона Драгана

Ред. Антін Драган у своєму звіті за видавничий відділ УНСоюзу подав насамперед загальну характеристику стану й розвитку в Америці і Канаді та в українському світі і на тому тлі говорив про працю, напрямні і проблеми, що стосуються видань УНСоюзу. До редакційного звіту УНСоюзу були включені звіти редактора Зенона Снилика за англомовний „Український Тижневик" і професора Володимира Барагури за „Веселку".

Звіт голови Головної Контрольної Комісії д-ра Володимира Галана

Голова Головної Контрольної Комісії д-р Володимир Галан поінформував Головний Уряд про перевірений очолюваною ним Головною Контрольною Комісією стан і розвиток УНСоюзу в усіх ділянках його активности в 1968 році. Він закінчив свій звіт ствердженням, що „праця і діловодство УНСоюзу в 1968 р. були ведені згідно з ухвалами Конвенції і постановами Головного Уряду" і на тій підставі Головна Контрольна Комісія запропонувала прийняти звіти до відома.

В дальшому д-р В. Галан та інші члени Головної Контрольної Комісії: заступник голови мґр Іван Геврик, секретарі Іван Ващук і Іван І. Іванчук та Володимир Гірняк звітували про свою особисту союзову і громадську діяльність та про перевірене ними діловодство стану і розвитку поодиноких департаментів УНСоюзу.

На цьому закінчено перший день нарад Головного Уряду, в яких бере участь також почесний член Головного Уряду — Роман Слобода.

Загальні збори Об'єднання Українських Педагогів Канади

Торонто. — Дня 19 квітня відбулися тут загальні збори Відділу ОУП Торонто, а після них загальні збори Головної Управи ОУПК. Присутні вислухали вичерпних звітів М. Федака, голови Відділу Торонто п-ні К. Паліїв, голови ГУправи ОУПК, звітів секретарських, фінансових і контрольних комісій і над ними провели дискусію. Збори уділили абсолюторію уступаючим управам і на внесок номінаційної комісії обрали нові управи в таких складах: Відділ ОУПК Торонто — К. Паліїв, голова; М. Федак, Ю. Кузан — заступники; І. Кузів, секретар; М. Павлишин, скарбник; М Кусевич, пресовий референт, д-р О. Копа, член. Контрольна Комісія: В. Кузь, В. Кордюк, С. Піцюра. Мировий Суд: Н. Закидальська, І. Курман і С. Паладій. Головна Управа ОУПК: З. Зелений, голова; Б. Голинський, І. Качор, Я. Двожак — заступники; Я. Ломаґа, секретар; Н. Головата, скарбник; Т. Горохович, прес. референт; Е. Шкурат, архівар; М. Ваврушин, член; Контрольна Комісія: А. Хмара, Я. Козловський, В. Верх. Мировий Суд: Т. Залеський, М. Ребрик, І. Курман.

ДВОДЕННІ СВЯТКУВАННЯ УНСОЮЗУ В ШАМОКІНІ ЗАПОВІДАЮТЬСЯ УРОЧИСТО Й ВЕЛИЧАВО

Заплановані на найближчий кінець тижня — суботу 31 травня й неділю 1 червня ц. р. — ювілейні дводенні святкування в Шамокіні — серці Округи Твердого Вугілля й місці народин Українського Народного Союзу перед 75 роками, в 1894 році, заповідаються дуже врочисто й величаво. Програму цих ювілейних святкувань започаткує в суботу 31 травня ц. р. Служба Божа і Панахида за Українських Піонерів і померлих членів УНСоюзу, що буде відправлена о год. 3-ій по полудні в українській католицькій церкві Преображення Господнього в Шамокіні. Зараз після Служби Божої о год. 4-ій по пол. буде проведене відкриття Пам'ятника Українським Піонерам, які засновували УНСоюз в Антрацитовій Долині в Пенсильвенії. Увечері цього ж дня в залі Американського Леґіону відбудеться бенкет з участю численних гостей і з багатою мистецькою програмою. Довершить відкриття бенкету гол. предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір. Проводитиме ним, як товстмайстер, гол. касир УНС Петро Пуцило, привітання виголосить посадник міста Шамокіну. Головну промову англійською мовою говоритиме Михайло Кінок, головну промову українською мовою — заст. гол. предсідника Степан Куропась. Із сольоспівом виступатиме п. Марія Лисогір і дальшу мистецьку програму виповнять українські танцюристи і чоловічий хор з Лігай Веллі. Широка програма святкувань передбачена також на неділю 1 червня, що її губернатор Пенсильвенії проголосив „Днем Українського Народного Союзу".

Відбудеться цей „День УНСоюзу" в Лейквуд Парку поблизу Маганой Сіті і він буде започаткований відчитанням проклямації губернатора Шейфера. Після Богослужень в українській католицькій і православній церквах, що будуть відправлені перед полуднем, о год. 2.30 по пол. відбудеться концерт, участь в якому візьмуть: дівочий хор з Торонта „Веснівка", чоловічий хор Лігай Веллі і танцюристи під проводом Осененка. Ювілейну промову під час цього Дня УНСоюзу виголосить заступник губернатора стейту Пенсильвенія Реймонд Брадерік. Увечері цього ж дня від год. 5-ої до 9-ої відбудеться забава при звуках оркестри В. Урбана.

Лідер британських консерватистів конферував з Ніксоном

Вашингтон. — Едвард Гіт, лідер британської Консервативної партії, прибув до Америки і конферував у минулий понеділок 26 травня з президентом Ніксоном та діючим державним секретарем Елліотом Річардсоном; державний секретар Вілліям Роджерс перебуває тепер на Середньому Сході. Хоча відвідини Гіта офіційно „приватні", проте упадок поваги і популярности Партії Праці та її прем'єра Гарольда Вільсона вказують на Едварда Гіта, як на найближчого прем'єра Британії в 1971 р., коли-то відбудуться там парляментарні вибори. За всіма теперішніми познаками консерватисти напевне виграють вибори і прийдуть до влади, при чому голова їхньої партії автоматично стане новим прем'єром. Тому погляди Едварда Гіта і його заяви мали значення, як визначення майбутньої політики Британії. Гіт запевнив президента Ніксона, що коли він прийде до влади, то Британія залишить деякі війська в Сінґапурі і Перській затоці, щоб не творити політичної „пустки", яка настала б там після відкликання відтіль всіх британських збройних сил, які є ґарантом тамошнього спокою та бар'єром проти імперіялістичного натиску СССР. Гіт заявився теж за з'єднання британської і французької ядрової зброї і скріплення цим оборонної здатности Заходу. Едвард Гіт, який був делеґатом Британії у переговорах з Францією про приступлення Британії до Европейської Економічної Спільноти, твердив у Клюбі Крайової Преси у Вашинґтоні, що погіршена економічна ситуація Британії погіршила практичні шанси прийняття Британії до ЕЕ-Спільноти, хоч найбільший противник цього, де Ґолль, відійшов від влади у Франції.

Америка збереже всі договори і дотримає свої зобов'язання

Тегеран. — З'єднані Стейти дотримають всі свої договірні зобов'язання — заявив державний секретар Вілліям Роджерс на конференції міністрів закордонних справ ЗСА, Британії, Туреччини, Ірану і Пакістану, яка закінчила в минулий понеділок 26 травня свої дводенні наради. Названі держави становлять так званий Центральний Союз — СЕНТО було засноване за президентури Д. Д. Айзенгавера і творцем того бльоку був тодішній державний секретар Джан Фостер Даллес, автор цілої сіті міжнародних договорів, звернених для оборони проти Совєтського Союзу. Тепер міністри країн СЕНТО переконані, що безпосередня загроза збоку СССР дещо зменшилася, бо Совєти демонстрували впродовж останнього року примирливіше становище супроти Туреччини, Ірану й Пакістану. Проте на конференції СЕНТО одностайно вирішено, що та організація повинна існувати далі і що треба далі зберігати оборонну здатність та готовість зустріти можливу совєтську агресію. На конференції СЕНТО обговорювано ширше загрозливу ситуацію на Близькому Сході. Державний секретар Роджерс поінформував приявних, що наради „великої чвірки" в справі замирення між Ізраїлем і арабами поступають успішно і тому зросли шанси тамошнього замирення. Зате міністри закордонних справ Туреччини й Ірану більш песимістично оцінювали ситуацію та твердили, що впродовж минулого року ніде у світі не настала поправа відносин.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Політики і війна

Війни не можна цілком розмежовувати від політики, бож війною мають бути осягнені ті політичні цілі, що їх годі осягнути мирною дипломатією. Отож війна, властиво, є одним із засобів політики — так її досі й розуміли всі, що шукали для неї теоретичної дефініції. Але не було і не буває такої війни, якої не хоче виграти той, що її веде. Тому як фахівці від справи ведення війни звичайно виступають освічені й досвідчені старшини. Недобре діється, коли до цієї справи втручаються політики, цивільні люди, та ще й такі, які не „нюхали пороху".

Новітня історія Америки знає, які прикрі були наслідки, коли цивільні політики здобували вплив на спосіб ведення війни. Покійний Адлі Стівенсон, за фахом адвокат, тоді амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях, був одним з тих політиків, які переконали президента Джана Кеннеді, як головного командувача збройних сил ЗСА, щоб не давав активної летунської допомоги підготованому Америкою висадові кубинських емігрантів у Свинячій затоці в квітні 1961 р. Фідель Кастро розтрощив той висад з величезною шкодою для Америки і світу. Цивільні дорадники переконали також президента Джансона вести у В'єтнамі війну „з обмеженими цілями й обмеженими засобами", сподіваючись, що така „примирлива" тактика знайде зрозуміння у комуністів і спонукає їх до замирення. Наслідки були такі, як їх маємо по нинішній день. Минулого тижня сенатор Едвард Кеннеді виголосив у Сенаті промову, в якій назвав „непотрібною й безсенсовною" військову операцію у Південному В'єтнамі, яка коштувала життя 51-ом американцям, але яка закінчилась блискучою перемогою — захопленням шпилю гори, при чому згинуло 544 ворожих вояки. Єдиним аргументом сенатора Кеннеді було те, що треба було щадити життя американських вояків. Знамениту відповідь дав йому — не називаючи сенатора на ім'я — Мелвін Зейс, генерал, який командував тією операцією: 1) треба було розпорошити зосереджену ворожу силу, призначену для наступу проти міста Гуе, 2) краще було боротися на узбіччях тієї гори, аніж на передмістях Гуе, і 3) це міт, нібито можна сидіти тихо, не рухати ворога і „нічого не станеться". Станеться те, заявив генерал, що ворог сам шукатиме й вбиватиме американців. Він слушно підкреслив, що легко критикувати окремі воєнні операції тим, яких нема на терені війни. До цього можна було б додати, що легше робити це тим, хто має на увазі насправді свої політичні амбіції і виголошує промови по лінії найлегшого опору, себто — проти наражування життя вояків і за якнайскоріше закінчення непопулярної війни.

Ричард Нікcон так зформулював засадничий підхід до В'єтнамської війни: можна теоретично дискутувати про те, чи треба було Америці активно втручатися до В'єтнаму, і можна дискутувати про те, чи правильно або неправильно ведено В'єтнамську війну, але тепер „ми там є", і не можна відтіль „вийти" так собі, начебто Америка не втратила там понад 30.000 убитих і не витратила більйони долярів і начебто Америці раптом стало цілком байдуже, що станеться з Південним В'єтнамом і всіма країнами Південної Азії.

Власне пацифістичне твердження про конечність закінчення „аморальної" війни за всяку ціну можна назвати шкідливим і безсенсовним. Американські широкі маси мають здоровіший інстинкт і не керуються в справі В'єтнаму самим тільки сантиментом. Ось Луїс Гарріс, власник найбільшого бюра опитувань, оприлюднив статтю п. н. „Настрій Америки у зв'язку з В'єтнамом — похмурий". Він похмурий, але, — пише Гарріс, — „відсоток тих, які раді прийняти коаліційний з комуністами уряд у Південному В'єтнамі, як базу для злагоди, радше зменшується, як збільшується. Минулої осени він становив 39%, а на початку травня ц. р. становив уже лише 32%". „Американський нарід ще не втратив терпеливости супроти нового Президента в справах В'єтнаму". І Гарріс не знає, коли він може ту терпеливість втратити, але запевняє, що американська більшість при всьому своєму смутку з приводу людських і матеріяльних втрат таки здає собі справу з труднощів осягнути з комуністами таке порозуміння, яке не було б для Америки і вільного світу капітуляційною катастрофою.

Війну повинні вести генерали, так само, як політикою повинні займатися люди з політичною освітою і політичним досвідом. Можна уявити, як виглядала б Америка, коли б раптом воєнну стратегію і тактику у В'єтнамі почали визначати такі конгресмени й сенатори, які навіть не служили у війську, не знають терену, не знають ворога і не уявляють собі, що таке війна.

МАЛЬОВНИЧІ ПОСТАТІ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ

Париж. — На першому пляні виборчої кампанії стоять дві постаті: Помпіду й Погер. Програми в них приблизно однакові, лише перший п о к л икається на де Голля, а другий має за собою міт людини, що визначно причинилася до повалення Генерала, б'ючись за Сенат, ролю якого де Голль хотів звести до нуля. Між ними йде найзавзятіший бій, бо це два конкуренти, перед якими вигра й програ.

Далі йдуть три кандидати, які змагаються за голоси лівиці, але без жадного шансу на перемогу. Та вони змагаються не менш завзято, бо набрані в першій турі голоси вони будуть „продавати" за такі чи інші комбінації двом першим чемпіонам. Це — кандидат соціялістів Дефер, що вже призначив майбутнім прем'єром Мендес-Франса, Рокар — кандидат лівих соціялістів, і Дюкльо — кандидат компартії.

Два перші з цієї трійки змагаються на базі лівої ідеології. Дюкльо — 72-літній ветеран французького комунізму, одна з видатних за Тореза фігур ЦК, б'ється не тільки за „народ і соціялістичну демократію", але в першу чергу за молодь. На одному з перших мітингів він, стягнувши доволі багато молоді, заявив: усі партії бояться духа заперечування молоді. Ми, комуністи, не боїмося. Найкращий доказ цьому те, що в моїй програмі стоїть обниження віку голосуючих до 18 років, щоб молодь стала співвирішним чинником політики...

Але воно не так добре з тією молоддю, як Дюкльо намагається п р е дставити. Багато молоді з маоїстських позицій гостро атакує бюрократію і... опортунізм французької компартії та бюрократію СССР. Це ті „групки", що почали минулорічні травневі події. Одна з них справді виросла, це — Ліга Комуністичної Молоді, яка навіть виставила свого кандидата — Алена Кривіна. Це настільки мальовнича постать теперішньої кампанії, що її слід представити читачам.

Як більшість найлівіших, А. Кривін походить з багатої родини відомого в Парижі стоматолога. З п'ятьох братів Ален найголосніший, хоч він назагал тримався досі в тіні, відступивши минулого року першу скрипку Кон-Бендітові. Але це він був лідером тієї групи, яка організувала всі демонстрації, яка їх вела, даючи впорядників, ідучи на барикади.

А. Кривін має 27 років, високий, ставний, добрий промовець. Вчився на історичному факультеті Сорбони, але студій не скінчив. Військову службу відбував у Вердені. Його звільнено саме на час кампанії, бо він здобув потрібних 100 підписів, відповідні фонди, і його визнано кандидатом. Більше як один відсоток голосів він не дістане, але йому та його товаришам ідеться не про голоси, а про змогу вести пропаганду своїх ідей. У Франції радіо — державне й за жадні гроші не купити змоги говорити до мільйонів. Як легалізований кандидат, він це право має, а крім того, як легалізованого кандидата, та ще й з присмаком авантури, вся преса подає його промови, сусідні радіостанції переводять з ним інтерв'ю і т. п. Ціна кандидатури — 10 тисяч франків (2.000 дол.) дуже низька в порівнянні з користю.

Які ж ідеї Кривіна? Перша: „обов'язок кожного революціонера — робити революцію". Він засуджує „парляментарний кретинізм", одверто проповідує насильство і ще одвертіше заявляє, що кампанія йому потрібна, щоб освідомити „робітничу клясу" й підготовити її до революції. Своїх товаришів він називає справжніми комуністами, бо „бути комуністом це значить боротися проти буржуазної влади". Але він є проти компартії, бо вона погоджувалася із сталінським терором, погоджувалась з задушенням М а д ярщини, майже не протестувала проти окупації Чехо - Словаччини, хоч ці факти — виразно антикомуністичні.

Нічого дивного, що перша спроба Кривіна нав'язати контакт з „робітничою клясою" під заводами Рено в Бульоні коло Парижу скінчилася виразним зударом з комуністичним синдикатом СЖТ. Компартія не на жарт боїться ще від минулого року „окриленя зліва", відірвання від неї молоді, на яку так покликається Дюкльо. Деякі комуністи навіть твердять, що потрібні для легалізації кандидатури Кривіна підписи дали люди, що не мають нічого спільного з комунізмом. І зробили це на доручення чинників міністерства внутрішніх справ. На цей важкий закид прихильники Кривіна відповіли: а чому цих підписів не організувала компартія? З цієї відповіді годі судити, чи нема дещо правди в тих закидах...

Сьомим і не менше мальовничим від шостого є кандидат на президентський фотель — Люї Дюкастель. Це тип майже американський. Мільярдер, 67 років, син шевця, що сам собі здобув освіту й сам зробив кар'єру. Він є власником величезного підприємства, цілого картелю дорожних робіт (саме тепер веде величезні роботи, будуючи експресвей довкола Парижу). Але провадить ще з десяток інших підприємств. Відомий як винахідник дуже доброї, але нерентовно дорогої каналізаційної рури. Та на цьому не вичерпуються його прикмети. Він ще малює. І свої образи вішає у власному домі поруч образів Рембрандта й Пікассо. Написав сам про себе книжку під вимовним наголовком: „Як мати успіх".

Його програма? — усунути бюрократію, зменшити податки, даючи змогу вияву якнайширшої ініціятиви кожному. Він розраховує на „найбільшу партію": невдоволених. І всім обіцяє щастя. Проповідує „народний капіталізм", пропонує підви-

(Закінчення на стор. 3-ій)

І. Світ

С. ПЕТЛЮРА І Б. ВОБЛИЙ

25 травня 1937 року в Харбіні, у Манджурії, влаштовано академію, присвячену пам'яті Головного Отамана Військ УНРеспубліки — Симона Васильовича Петлюри. Відбулась вона в залі Українського Національного Дому, збудованого українцями Далекого Сходу в 1918-20 роках. В цьому ж домі приміщувались єдина тоді в Азії українська православна церква св. Покрови, а ще раніше українська школа та гімназія. Про цю, одну з найліпших академій докладно писав український тижневик „Манджурський Вістник".

Перед початком академії настоятель церкви прот. Микола Труфанів в асисті о. І. Ільчука відправив панахиду. Співав парафіяльний хор. Отець Микола виголосив про Симона Петлюру теплу і гарну проповідь, підкресливши, що він віддав своє життя на службі Батьківщині.

Після панахиди піднеслася завіса і на удекорованій квітами сцені присутні побачили великий портрет С. Петлюри, а біля нього почесну варту в уніформах СУМ'у. Українсько - чеська дута оркестра під батутою п. Пул-Крабека виконала український національний гимн.

Це вперше після багатьох років у Харбіні виконала оркестра наш гимн. У 1917 році загримів він у приміщенні Залізничого Зібрання під час посвячення прапорів української сотні, що від'їздила в Україну. У 1918 році командир цієї сотні, поручник Ф. Твардовський повернувся на Далекий Схід уже як перший в Азії український консул.

На академії виголошено три доповіді: інж. О. Вітковського, д-ра Д. Барченка та д-ра І. Шлендика. Надзвичайно зворушливою була доповідь Д. Барченка — „Дві річниці", присвячена трагічній смерті в травні 1926 року С. Петлюри та річниці організації в травні 1917 року першого українського куреня ім. Богдана Хмельницького, творцем якого був М. Міхновський.

Між доповідями виступав хор під управою І. Паславського, колишнього УСУС'а з Перемишля.

Після офіційної частини в іншій залі УНДому було влаштовано чайне прийняття для присутніх, під час якого старий політичний діяч Ф. Тоцький поділився своїми спогадами про ролю в українському житті ген.-лейт. Д. Хорвата, колишнього управителя Китайсько - Східньої залізниці. Він був дуже прихильний до українців і за його розпорядженням засновано в Харбіні у 1915 році українську школу, яку залізниця фінансувала. Також завдяки ньому приділено землю під будову Українського Дому і затверджено статут Українського Клюбу в 1907 році. Якраз за місяць перед академією ген. Хорват помер у Пейпінгу.

Але найсильніше враження справив спогад В. Воблого, який щойно приїхав з Японії, де в м. Цуруга викладав у японській комерційній школі. В. Воблий розповів про те, як, бувши учнем першої кляси Полтавської Духовної Семінарії, запізнався з С. Петлюрою, що вчився тоді в четвертій клясі. Він оповів про свої зустрічі та розмови з майбутнім Головним Отаманом, про перші сходини гуртка „мазепинців", на чолі якого стояв С. Петлюра. „Сходини відбулися в ресторані Теплової проти міського театру. Завданням гуртка було вивчати історію України. Слова С. Петлюри западали в наші юнацькі душі на все життя, як заповіт. Це було в 1900 році".

„Вже тоді Симон Петлюра говорив про необхідність повного звільнення України від займанців. І тому я, — говорив Б. Воблий, — в день смерти нашого вождя прошу присутніх і вас, пане голово, надіслати тому, хто продовжує святе діло Симона Петлюри, його заступникові, голові Уряду Андрієві Лівицькому наш привіт й найкращі побажання від українців в Манджу - Ті Го". Гарячими оплесками схвалено цю пропозицію.

Опісля переведено збірку пожертв на бібліотеку ім. С. Петлюри в Парижі.

Ми не знаємо нічого про дитячі і юнацькі роки Б. Воблого, окрім того, що вчився він у духовній семінарії. Отже, в 1900 р. йому було 15-16 років. Після закінчення семінарії Б. Воблий опинився у Владивостоці, де вступив до Орієнтального Інституту, який мав відділи японської, корейської, монгольської, манджурської і китайської мов. Його товаришами в Інституті були Ф. Даниленко, К. Андрущенко, Т. фон-Віккен та П. Гладкий. Всі вони були українцями, крім ф о н -Віккена, батько якого був німецького походження з України, а мати українка.

У календарі „Нова Україна" (Владивосток, 1921 р.) зазначено про це так: „У Владивостоці в році 1907-08 при Орієнтальному Інституті заклалась Студентська Громада, головою якої був Кость Андрущенко, а писарем Б. Воблий. Останній був досить енергійною людиною і довгий час тримав на собі всю справу. Громада працювала на підставі статуту, зареєстрованого педагогічною радою Інституту, і провадила головне справу театральну, урядуючи вистави, спочатку під режисурою Б. Воблого, при участі місцевих аматорів, а потім запрохала для режисури артиста Мороженка".

Під час війни Б. Воблий був мобілізований і виїхав в Україну, а в січні 1919 року знову опинився на Далекому Сході. В своїм листі до автора цих рядків у січні 1933 р. з м. Цуруга він пише: „Мій приятель і однокласник по інституту Т. Віккен з Кобе оповістив дещо про Вас, і через це я звертаюсь до Вас з цим листом. За 14 років, як я виїхав з Києва, я не маю жадної звістки від Державного Контролю УНР, котрий мене командирував у Японію. За ці роки виконав я все, що мені було доручене державним контролером УНР зробити в Японії. Міркую, що настав час дати про себе звістку, бо мене забули, і запитати Уряд УНР, чи не буде якого доручення у Японії, а через це ласкаво прохаю Вас, якщо знаєте, дати мені адресу Уряду УНР і поінформувати, яке тепер його становище за кордоном, які надії та інше".

Після 1936 р. Б. Воблий викладав японську мову в Орієнтальному Інституті в Харбіні, а потім виїхав до Шангаю, де дуже прислужився Українській Громаді перед японською та китайською адміністрацією. Тоді був заснований там з спеціяльними правами й привілеями Український Комітет для захисту інтересів українців, тюрко - татар та грузинів. Архів цієї Громади знаходиться в УВАН.

В 1946 році Б. Воблий виїхав до Америки. Помер у Вашингтоні.

У його спогадах є одна неточність: в 1900 році, як писав у журналі Харківської Духовної Семінарії „Вера и Разум" прот. І. Печета, ректор семінарії С. Петлюра був не в IV, а в VI клясі, себто вже закінчував школу. Йому тоді було 21-22 роки.

Прот. І. Печета писав: „В агітації деяких вихованців я не сумнівався і уважно слідкував, особливо за П-рою й Кор-ко з VI кляси, Сер-м й Фід-м з V кляси... В тих клясах є кілька головачів, які говорять про якесь гноблення, приниження, нехтування особистости та ін., настоюють на продовженні заворушень, вказуючи на студентів інших семінарій... на середу 7 листопада готують повстання.

Далі о. Печета пише: „Я зайшов до їх кляси й дав їм, П-рі та Кор-ку, розпорядження негайно залишити інтернат, і виголосив всій клясі догану, що вони терплять серед себе агітаторів. Негайно доповів про все Преосвященному... однак, Владика виявив певну нерішучість щодо моїх вимог ізолювати шкідників"...

На жаль, нам не вдалося й досі знайти бракуючих сторінок з цих цікавих спогадів прот. І. Печети.

Т. Тещук

НАЦІОНАЛЬНИЙ ОБОВ'ЯЗОК УКРАЇНСЬКИХ БАТЬКІВ

Денаціоналізація української молоді загрожує існуванню української Церкви, українським організаціям і особисто українським батькам. Бо, не знаючи української мови, діти не розуміють Богослужб і відчужуються від своєї Церкви та громади. Підростаючи в чужій атмосфері, вони байдуже ставляться до своїх батьків, вважаючи їх гіршими від американців. Тому перед українськими батьками, організаціями і Церквою завжди стоїть грізна проблема: що треба робити, щоб зберегти нашу молодь?

Говорити з дітьми по-українськи!

Родинний дім - батьки, особливо постава батьків до дітей у наймолодшому - передшкільному та шкільному віці мають на них найбільший вплив.

Досвід показує, що наші діти при телевізії і на вулиці швидко опановують англійську мову і, як мовою свого оточення, постійно нею користуються, а українську мову ігнорують. Тому батьки мусять постійно стежити, щоб діти з ними і між собою говорили вдома по - українськи. Бо говірна українська мова це той мінімум, без якого наші діти втрачають зв'язки з Церквою, громадою і навіть із своїми батьками.

В погоні за грішми

В погоні за грішми багато батьків не приділяють належної уваги своїм дітям, вважаючи, що колись пізніше віддадуть їх до школи українознавства та до української молодечої організації, де діти навчаться говорити й писати по - українськи. Але зденаціоналізованим дітям школа українознавства нічого вже не допоможе. Вони механічно хоч і навчаться читати й писати по-українськи, але не розумітимуть прочитаного й написаного, і це навчання не дасть ніяких позитивних наслідків.

Отже, без знання говірної мови, без відповідного запасу слів дітям тяжко навчитися української мови в школі українознавства; вони не зможуть бути повноцінними членами українських молодечих організацій. Виростаючи в чужій атмосфері, вони в більшості відходять від української Церкви та громади і стають легкою поживою для інших національних груп. Таке велике значення української мови.

Без перебільшення можна ствердити, що коли завмирає українська мова, то завмирає й українська нація. Навчити своїх дітей говорити й писати по - українськи — найперший національний обов'язок, який можуть і повинні виконати батьки. Це — головна передумова збереження нашої молоді.

Відповідальність громадських чинників — це вже дальший етап у житті і збереженні нашої молоді. Але це — окрема тема.

ПОМЕРЛА ЛІТЕРАТОР-ПЕРЕКЛАДАЧ ГАННА КАСЬЯНЕНКО

Українська письменниця-перекладачка Ганна Касьяненко померла на 78 р. життя в не зазначеному „Літературною Україною" з 20 травня ц. р. місті. Вона переклала багато творів з англійської та американської літератур на українську мову, якою бездоганно володіла. Переклала: „Визволення" та „Оповідання" Дж. Конрада, „Силу дужого" та „Оповідання" Дж. Лондона, „Вигнанці" А. Конан - Дойла, „Три солдати" Дж. Дос Пассоса, „Клянусь, що к а з а тиму правду" Р. Джексона та ін.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Ф. Лукіянович

ЗОРГАНІЗОВАНЕ ЗЛОЧИНСТВО: МАФІЯ ТА КОЗА НОСТРА

(4)

Після цієї кривавої розправи, щоб рятувати своє життя, Валакі сховався на горищі у свого товариша-сицілійця, що цим сплатив йому борг вдячности. Тут пізнав Валакі його сестру, вони полюбились, але батьки її й чути не хотіли, щоб їх дочка вийшла за неаполітанця. Спроба втечі їм не вдалася, і дівчина в розпачі хотіла отруїтись.

Через приятелів Валакі сконтактувався із своїм зверхником, і той порадив йому, щоб Валакі вдавав, що нічого не знає про деякі „неетичні" потягнення Маранцана. Валакі став членом „родини" Віта Дженовезе і розповів йому про труднощі, що їх зазнає від батьків нареченої. „Скажи їм, що я буду тобі за дружбу", — відповів Віто, і це відразу полагодило справу. Йому справили гучне весілля.

Життя і буття вояка „родини"

Валакі дістав у Ню Йорку малу територію із автоматами (слат машінс), що приносили йому чистий прибуток 2,500 дол. на тиждень. Але тому, що новий посадник міста Фіорелло Ла Гардія наказав поліції нищити автомати, Валакі переніс їх до Ню Орлінсу.

Після того Валакі одержав дозвіл побирати на невеликій території заклади на коні (намбер рекетс). Це приносило йому тижнево 1,250 дол. чистого прибутку, хоч 2,000 долярів на місяць мусів він платити поліції, щоб примикала очі.

Крім того він пустився на лихварство, і незабаром мав 60.000 дол. оборотового капіталу. Від кожної позиченої тисячки відсотки виносили 100 дол. на тиждень. Один боржник, що не міг сплатити лихви, дав йому в заміну половину ресторану, а другий половину одягового підприємства.

Воєнні часи принесли для „Кози Ностри" гори золота. Валакі взяв собі ділянку бензини. Марки на бензину купував від злодіїв, що крали їх із бюр, а крім того через зв'язки одержував назад ті, що мали бути спалені. Заробіток на гальоні бензини становив кілька центів, але завдяки великому оборотові справа оплачувалась.

Все було добре, Валакі мав сина, зажив на передмісті. Але він допустився помилки: у 1952 р. почав промишляти наркотиками, через 4 роки його зловили, випустили за порукою, а як знову попався, то у 1959 р. присудили йому 15 років тюрми. Там він зустрівся із Дженовезе, а решту ми вже знаємо.

В міжчасі Валакі брав участь у злочинних випpавах, так, як це у „Козі Нострі" вимагалося. За це не платили, це був обов'язок.

Ми навмисне трохи довше над цим спинилися, щоб дати змогу читачеві запізнатися з операціями та прибутками „вояка", незначного члена „Кози Ностри". Можна уявити собі, які прибутки мають ті, що стоять у проводі!

Лучіяно таки щасливий!

В Ню Йорку появився новий, енергійний прокурор, Томас Дюї, що, заходившись викорінювати злочинство, добре дався взнаки „Козі Нострі". Як першу жертву, він намітив собі Дач Шульца. Розлючений і притиснений до муру, Шульц вирішив убити Дюї. Лучіяно злякався, що внаслідок такого вбивства розголос у пресі негативно відіб'ється на „Козі Нострі", і переконав капів зліквідувати Д. Шульца. Його знайдено із простріленою головою в нюаркському ресторані.

Але тепер Дюї взявся до Лучіяна, поставив його перед суд і домігся для нього 30 років тюрми. Як це сталося невідомо, але щастя Лучіяна не завело. Замість відсиджувати кару в тюрмі, його після війни депортували до Італії, але внедовзі він появився на Кубі і вже звідтіля продовжував керувати справами. Аж як уряд ЗСА загрозив кубинському урядові, що здержить висилку ліків, Лучіянові відмовлено дальший побут на Кубі, і він повернувся до Італії.

Пригоди Дженовезе

Зараз після арешту Лучіяна Віто перебрав провід, але, зміркувавши, що він буде на черзі у Дюї, у 1937 р. переїхав до Італії і склав 250.000 дол. як дар державі, чим зразу здобув собі прихильність Муссоліні.

Під час війни Віто спекулював в Італії на чорному ринку, а як прийшли альянти продовжував те саме, здобувши собі довір'я тим, що виказав деяких шахраїв, щоб позбутися конкуренції. Але один сержант кримінального відділу військ не повірив йому і дошукався правди. Віто запропонував сержантові 250.000 долярів, щоб не встрявав у справу, але той відмовився. Тим часом ЕфБіАй зажадало його видачі під закидом убивства.

У ЗСА на суді забракло доказів, щоб засудити Віто, бо головного свідка знайшли у в'язниці мертвим. Кількість отруї, виявленої в його організмі, могла вбити вісім коней. Свідчення другого свідка були невистачальні. Тож Віто звільнили із в'язниці.

Апалачін

У 1951 році сенатська комісія Кіффовера провадила переслухання в справі злочинности. Один із визначних членів „Кози Ностри", Віллі Моретті, що мав сифіліса в останній стадії (заатакований мозок) і часом перебував у забутті, говорив всю правду. Члени Мафії застрілили Моретті у ресторані в Джерзі Ситі і влаштували йому пишний похорон.

Віто був провідником, а Френк Костелло займав друге по ньому місце. Невигідно почував себе Віто із таким суперником, і вирішив позбутись його. „Це для тебе, Ф р е н к !" — почув він якось голос іззаду.. Враз обернувся і цим врятував собі життя, бо куля тільки скісно зачепила обличчя. Вийшовши із лікарні, Костелло вже не був суперником.

Це сталось в початках 1957 року, а кілька місяців пізніше Вітові видавалось, що капо Альберт Анастасія зазіхає на його місце. Йому вдалося переконати одного із „поручників" Анастасії, щоб позбувся „боса". Анастасію прошито кулями, коли сидів він на кріслі у фризієра, вкритий рушниками.

Заворушилось у „Козі Ностpі" з приводу цього убивства. Тож через три тижні після того Віто скликав провідне членство на нараду до Апалачін, у стейті Ню Йорк. 110 генгстерів з'їхалось до того малого містечка. У місцевої поліції це викликало підозру, і детективи почали записувати числа авт. Генгстери вкинулися в паніку і почали втікати хто куди. Ця справа набрала широкого розголосу і стала відомою як апалачінська зустріч „Кози Ностри". Пізніше вдалося Вітові переконати капів, що Анастасія хотів його вбити, і він тільки випередив його.

Епілог

У 1958 році Віта судили у зв'язку з продажем наркотиків і присудили до 15 років тюрми. З Ню Йорку його перевезли до Атланти, де він зустрів Валакі. З Атланти Віто продовжував керувати справами „Кози Ностри".

В початках лютого ц. р. Віто помер на удар серця.

(Закінчення на стор. 4-ій)

Український Соціологічний Інститут відбув своє перше засідання

Ню Йорк. — В неділю, 25-го травня ц. р. тут в Українському Інституті Америки, відбулося перше поширене засідання Наукової Ради Українського Соціологічного Інституту, (УСІ), під проводом проф. Володимира Нагірного. На засіданні вислухано проєкту емпіричної студії д-ра Всеволода Ісаєва, професора - соціолога Університету у Віндсорі, Канада, на тему — „Потреба дослідів суспільних процесів української молоді в Північній Америці". На тлі цього проєкту обговорено й намічено рямці початкової праці Інституту, завданням якого є вивчати історію, розвиток, організаційні форми на існуючі, чи назріваючі проблеми української спільноти поза Україною.

Основуючі збори Українського Соціологічного Інституту, УСІ, відбулися в Ню Йорку 5-го квітня ц. р. Інститут є науково - дослідною установою, яка діє, як автономний відділ Українського Історичного Товариства.

Наукова Рада УСІ складається з 11-ти членів (поазбучно): Любомир Винар, історик, секр. УІТ; Ярослав Гарасимів, Гартфорд, соціолог, Іван Головінський, Ратґерс, психолог; Ігор Гурин, Ню Йорк, філолог; Роман Дражньовський, Ню Йорк, географ; Ігор Зелик, Ньюарк, соціолог, Всеволод Ісаїв, Віндсор, соціолог; Володимир Нагірний, Ню Йорк, соціолог; Марія Савицька, Ютика, соціолог; Романа Скочиляс, Філядельфія, соціолог; Марта Трофименко, Делевар, правник. Президію Наукової Ради оформлено в складі: Володимир Нагірний, Всеволод Ісаїв, Ярослав Гарасимів. Президентом УСІ назначено Атанаса М. Міляничa, Ню Йорк, а його заступником і головою Фінансової Ради УСІ Маріяна Коця, Джерзі Сіті. УСІ видав друком інформаційну брошуру про статут, засяг праці, склад керівництва. Адреса УСІ — Ukrainian Institute of Sociology, 2 East 79 St. New York City, N. Y., 10021.

Совєтська преса про заборону кількох ґазет і журналів у Чехо-Словаччині

Совєтська преса принесла повідомлення, друковані товстим шрифтом, про те, що в ЧССР „Чеське правління по пресі та інформації „заборонило друк двох тижневиків: „Лісти" і „Репортера". Київська „Молодь України" з 18 травня сповістила, услід за „Правдою" з Москви, що „крім того, на три місяці припинено видання щомісячного журналу Спілки чехо-словацьких письменників „Пламен", тижневика Спілки чехословацьких журналістів „Свет в образех, журналу об'єднання дитячих молодіжних організацій „Ми-69". Це рішення обґрунтовується тим, що названі видання відходять від ідейно-політичної програми, викладеної видавцями в заяві з проханням про реєстрацію". У повідомленні згадано, що „уряд Чеської соціялістичної республіки прийняв ці рішення схваленням", отже спроба комбінації націонал-комунізму в ЧССР зазнала остаточної невдачі.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу Стейту Коннектикат

повідомляє, що

в неділю, 8-го червня 1969 року

о год. 3:30 по пол.

в залі УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ при 961 Wethersfield Ave., Hartford, Conn.

— відбудуться —

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ ОКРУЖНОГО КОМІТЕТУ

участь у яких повинні взяти всі члени Окружної Управи та Контрольної Комісії, відділові урядовці, конвенційні делеґати та представники наступних Відділів:

Ансонія 67	Ню Бритен 254
Бриджпорт 59	Ню Гейвен, 54, 370 і 414
Брістоль 390	Савтпорт 84
Дербі 23	Стемфорд 350
Глестонбері 138	Віллиментик 387
Гартфорд 12 і 277	

У зборах візьме участь
СТЕПАН ГАВРИШ
головний радний та обласний організатор УНС

В програмі зборів:

1. Організаційні справи;
2. Доповідь Ст. Гавриша про ювілейні обов'язки Відділів Округи, дискусія і ухвали;
3. Стейтове ювілейне свято для відзначення 75-річчя УНСоюзу.

ЗА ОКРУЖНУ УПРАВУ:
І. Телюк, голова — К. Матвієнко, секретар

Кол. губернатор Р. Б. Майнер прийняв українську делеґацію

Роберт Б. Майнер, кол. губернатор стейту Ню Джерзі, який кандидує знову на цей пост, прийняв українську делеґацію повіту Гадсон. Делеґацію очолив одинокий українець, який будь-коли кандидував на високий пост в нашому стейті, староста повіту Михайло Д. Вархол. Майнер подав до відома 6 точок відбудови повіту Гадсон, включаючи туди відбудову міст, транспортові можливості, розбудову виховної системи, стейтову і федеральну допомогу у реґабілітації знищених секцій, розбудову індустрійної секції у тепер болотнистій, приморській частині повіту. Михайло Вархол звернув увагу на можливості торговельного центру, беручи до уваги малу віддаль від Ню Йорку.

Члени делеґації запевнили п. Майнера, що виставляючи кандидатуру українця Михайла Д. Вархола на найвищий пост в повіті — старости, усі українці нашого стейту голосуватимуть за губернатора Майнера, та візьмуть участь у правиборах дня 3-го червня 1969 р.

Михайло Вархол закликає усіх українців піддержати Роберта Майнера, голосувати у перевиборах, та тим засвідчити політичну виробленість й участь у стейтовій політиці.. На конференції були присутні крім М. Вархола, М. Коць — координатор кампанії, Антін Шаран, Андрій Джемба, Павлина Балютанська.

Маріян Коць

Залишилося ще 15 вільних місць — у груповій поїздці до Европи

З Централі Союзу Українського Студентства, ЦеСУС, повідомляють, що ще залишилося 15 вільних місць у запланованій гуртовій студентській мандрівці до Европи. Як відомо, Світова Конференція-Зустріч українського студентства у вільному світі, організовувана ЦеСУС-ом, відбудеться від 24 червня до 24 липня в Мюнхені, у Західній Німеччині. Учасники поїздки мають значну знижку на літакові квитки: за дві сторони тільки 235.00 дол. Управа ЦеСУС-у повідомляє, що у груповій поїздці можуть також взяти участь старші громадяни та молодь — не студенти, і всі вони будуть мати такі ж самі значні знижки, що й студенти. Зголошуватись треба, не відкладаючи, на адресу: Mr. Andrij Chornodolskyj, Rm. 109, Cumberland North, University of Maryland, College Park, Md. 20742. Хто із старших громадян бажає фінансово допомогти Управі ЦеСУС-у оплатити подорож для незаможніх українських студентів, або їх утримання в Німеччині, прохається слати пожертви на адресу скарбника ЦеСУС-у: CeSUS, c/o Yarema Kelebay, 2602 Springland Ave., Montreal 206, Quebec, Canada.

ТІТО ВІДЗНАЧАВ в минулу неділю своє 77-тиліття. З тієї нагоди влаштовано різні молодіжні імпрези. Совєтський „президент" Микола Підгорний і Леонід Брежнєв також прислали ґратуляційні депеші, але промовчали слово „соціялістична" при назві Югославія: вони віддавна обвинувачують Тіта в „антисоціялістичному ревізіонізмі". Тіто втішається повним здоров'ям і має вигляд молодший за свій дійсний вік.

ПРЕЗИДЕНТ ПАКІСТАНУ ГЕН. АҐА МОХАММЕД ЯХҐІЯ ХАН ТВЕРДИВ у минулотижневій нараді з державним секретарем Вілліямом Роджерсом, що Індія прикриває своє збросння арґументом оборонної підготови перед Комуністичним Китаєм, але насправді зброїться проти Пакістану, з яким не хоче компромісово замиритися в справі Кашміру.

8-го червня 1969 року

У ДРУГУ НЕДІЛЮ МІСЯЦЯ

— відбудеться —

ВІДПУСТ

ПРИ МАНАСТИРІ

ОО. Василіян у Ґлен Ков, Лонґ Айленд

ПРОГРАМА ВІДПУСТУ:

В год. 7-ій, 8-ій і 9-ій ранком правитимуться Служби Божі в манастирській каплиці.
В год. 10-ій — читана Служба Божа і проповідь в українській мові на дворі.
В год. 11-ій (одинадцятій) — **АРХИЄРЕЙСЬКА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ**, що її відслужить Преосв. Кир **ЙОСИФ ШМОНДЮК**, Стемфордський Єпископ в сослуженні дієцезального і монашого клиру. Співатиме хор св. Івана Хрестителя з Нюарку під проводом пана **Михаїла Довбуша**. По Євангелії Преосв. Кир Йосиф виголосить проповідь в українській мові, а при кінці Служби Божої в англійській.
В год. 2-ій по пол. **Водосвяття на дворі.**
В год. 3:30 — **Молебен до св. Йосафата.** Проповідь в українській і англійській мові.
Сповіди будуть від год. 9-ої ранком.

Щиро запрошують усіх
ОО. ВАСИЛІЯНИ
Манастир св. священич. Йосафата
Ґлен Ков, Лонґ Айленд, Н. Й.

Перша виставка Юрія Гури в Ню Йорку

Юрій Гура, тепер 39-річний мистець, народженець Львова, скінчив Академію мистецтва у Кракові і, як стипендіядіят, студіював вже в 60-их р. р. у Львові й Києві. Літом минулого року прибув у відвідини до Америки, взяв участь у збірній виставці образів Філядельфійського Відділу ОМУА, влаштував там же індивідуальну виставку, що її спонзорував „Пласт" у Філядельфії, і 1 червня ц. р. відкриває свою першу індивідуальну виставку в ґалерії Літературно - мистецького Клюбу в Ню Йорку, яку спонзорує Нюйоркський Відділ Об'єднання мистців українців в Америці.

Іван Гура запрезентує 64 експонати, здебільша олії, кілька акварель. Без уваги на те, що він жив і студіював в польському середовищі — його українство пізнати зразу же з тематики численних образів — різні церкви у Львові й Києві, Пам'ятник Володимира Великого, Вид на Дніпро, Вечір на Гуцульщині й подібні інші українські мотиви. Однаково в архітектонічних образах, як фіґуральних видно найвиразніше фахову освіту мистця — першорядне знання рисунку. Найкращими, мабуть, його портрети, жіночі й дівочі обличчя. Пейзажі, квіти, мертва природа, символічні картини — мистець виявляє широку скалю зацікавлення. Зрештою, фаховий рецензент знайде чимало теми для фахової аналізи — позитивної і критичної. Сама техніка малювання Юрія Гури — розрідженою олією, тому зломаними красками, може породжувати сумніви, так само приметний йому основний кольорит його образів — блідо-сірий чи сіросиній. Брак повних соковитих кольорів шкодить квітам. Похвально, що мистець який зріс в „людовій" Польщі, лине до релігійної тематики: „Хустка Вероніки", „Пієта", „Остання Вечеря", „Розп'яття", „Христос", ікони ... Робить він деяку данину й модернізмові — з плямами і безпредметними лініями. Але це радше винятки не характеристичні для мистця.

Похвали гідна амбіція Івана Гури представити себе українській громаді в Америці. Тому й ця наша громада повинна виявити йому свою прихильність і використати нагоду — пізнати мистця-земляка, що прибув у відвідини з-поза залізної завіси. Ік

Пам'яті Дж. Сімпсона у Вінніпеґу

Для вшанування пам'яті видатного канадійського вченого історика, дійсного члена УВАН, проф. д-ра Джорджа В. Сімпсона відбулася в столиці українців Канади прилюдна жалобна Сесія УВАН 30-го березня в приміщенні „Дому Науки" при вул. Флора 221. Сесію відкрив і проводив зібранням голова Історичної Секції УВАН д-р М. Г. Марунчак. Після вшанування пам'яті спочилого вставанням з місць та однохвилинною мовчанкою доповідь про деякі аспекти наукової праці проф. Сімпсона, його схему історії сходу Европи й правильну інтерпретацію назв Русь - Росія - Україна в англійській мові; його англійсько - українську систему транслітерації й ін. виголосив проф. Яр. Рудницький.

Про Сімпсона як громадського діяча й відданого приятеля українців доповідав о. прелат д-р Василь Кушнір, Президент Комітету Українців Канади й Секретаріяту СКВУ. Окрему увагу, доповідач присвятив прелеґент ролі проф. Сімпсона в заходах створити Комітет Українців Канади. На основі особистих спогадів о. Кушнір ствердив, що заходи для створення української громадської надбудови почалися ще в половині тридцятих років і проф. Сімпсон був інструментальний у переговорах із поодинокими групами того часу, серед яких він здобув довір'я й пошану. Остаточне завершення українського життя в Канаді прийшло в 1940 р. й проф. Сімпсонові належить заслуга вибору назви „Комітет Українців Канади"; до кінця життя проф. Сімпсон цікавився успіхами й працею КУК й був у постійних зв'язках із його проводом.

Дякуючи о. Кушнірові за доповідь, д-р М. І. Мандрика подав іще декілька подробиць з життя проф. Сімпсона й закрив Сесію, що була гідною й достойною „тризною" відданому приятелеві українців Канади й українського народу взагалі.

(В. Г. С-р)

МАЛЬОВНИЧІ ПОСТАТІ ВИБОРЧОЇ КАМПАНІЇ

(Закінчення зі стор. 2-ій)

для державних підприємств. Свій майбутній кабінет думає він створити з добрих приятелів, здібних і щасливих підприємців.

Він здає собі справу, що кампанія буде коштувати йому дорого, може навіть зруйнує його, але уважає, що „найважливіше в житті змагатися".

У цих виборах бракує крайньої правиці. В 1965 році її репрезентував Тіксьє-Віньянкур, що порівнював себе з Генриком IV, бо походить з По, де цей славний король народився. Відомого прихильника „французького Альжиру" П. Сідоса, не допущено до кандидування через якусь формальну ключку.

Не зібрала потрібних підписів адвокат - жінка: багато з тих, що обіцяли свої підписи, їх відкликали. Кажуть, що на кивок „згори". У Франції жінки вже дуже далеко пішли в промисловості й торгівлі, багато їх є директорами театрів, видавництв, підприємств, але жінка - президент не пасує до традиційних уявлень французів. Все ще тут уважають, що жінка повинна найперше займатися любов'ю, а політику хай роблять жінки в Індії, навіть Ізраїлі, але не у Франції.

Це дивне явище у Франції. Жінок побачите скрізь, але не на будові (навіть інженерів - жінок на будову не беруть) і не в політиці. Чому? Та таки тому, що жінка у Франції призначена на те, щоб хвилювати чоловіків, а не керувати ними. А коли й керувати, то не силою конституції.

Т. Дж.

НОВІ ВИДАННЯ

„ВОЛОСОЖАР", ч. 10

Вийшов друком ілюстрований літературно-мистецький журнал „ВОЛОСОЖАР" чч. 1-9-10, 1969, з творами Г. Журби, І. Багряного, Ю. Мовчана, Н. Щербини, М. Лавренка, С. Підкови, Р. Кухаря, Д. Донцова, Ів. Манила - Дніпряка та інш. Опубліковані деякі листи У. Самчука, В. Чапленка, В. Барки, Д. Гуменної, М. Мандрики, А. Галана, Л. Лимана. Річна передплата 2 дол., півроку 1 дол. Усі числа „Волосожару" (за минулі роки) висилаємо за 1 дол. Замовлення та гроші висилайте на адресу:

"Wolosozar", Box 472
Vineland, N.J. USA. 08360

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 10.

Д. Желем, Сіятл	$ 25.00
М. Шерецький, Бруклин	8.00
д-р Т. Новосівський Сан Антніо	5.00
Ощадно-Кредитова Спілка „Карпатія", Віннипеґ	5.00
М. Торік, Мек Кіс Ракс	5.00
С. Сандович, Ню Йорк	5.00
М. Пукіш, Рочестер	4.00
І. Бовцайло, Гантінґтон Віллі	3.00
М. Брожина, Ню Йорк	3.00
В. Гамкало, Віндсор	3.00
І. Головка, Девіттови	3.00
В. Гермак, Магва	3.00
С. Гула, Торонто	3.00
М. Гуральник, Ню Йорк	3.00
Т. Ільницький, Амберг	3.00
д-р А. Жуковський, Стіл	3.00
Н. Касюхнич, Ванкувер	3.00
Г. Косовський, Вілмінґтон	3.00
П. Криськов, Віллярд	3.00
Е. Кумферт, Крімрідж	3.00
А. Кушнір, Ренкін	3.00
Б. Лебедів, Бруклин	3.00
О. Лищик, В. Колдвелл	3.00
М. Лонкевич, Рочестер	3.00
д-р П. Музичка, Кентон	3.00
В. Олейко, Денвер	3.00
І. Попович, Бруклин	3.00
П. Саварин, Едмонтон	3.00
С. Слободян, Філядельфія	3.00
І. Стадник, Акрон	3.00
Ф. Федак, Джолієт	3.00
Е. Чайковський, Філядельфія	3.00
І. Чурма, Чикаґо	3.00
Д. Шмагала, Клівленд	3.00
Г. Андреадіс, Местік	2.00
В. Барбадин, Нюарк	2.00
І. Гассак, Істон	2.00
д-р В. Дробоцький, Бовлінґ Ґрін	2.00
Л. І. Іваськів, Балтімор	2.00
О. Капівець, Сантінґтон	2.00
д-р В. Копач, Бруклин	2.00
С. Б. Курилас, Сілвере Спрінґ	2.00
І. Кусий, Виппані	2.00
А. Кухар, Асторія	2.00
Я. Лежняк, Філядельфія	2.00
д-р Ю. Пельц, Бронкс	2.00
О. Саноцький, Кліфтон Гайтс	2.00
С. Свіченюк, Міллтовн	2.00
П. Сиротюк, Трентон	2.00
П. Слотюк, Філядельфія	2.00
В. Старожитник, Норт Бранcвік	2.00
д-р Р. Стахура, Янґстаун	2.00
П. Стефюк, Гемпстед	2.00
А. Тарадайка, Перу	2.00
М. Хруль, Савт Рівер	2.00
Д. Яремко, Кенсас Сіті	2.00
З. Берницька, Бруклин	1.00
О. Бережницький, Боффало	1.00
Я. Валень, Чикаґо	1.00
А. Біленький, Маямі	1.00
А. Вілоус, Бронкс	1.00
М. Вановський, Сіклервілл	1.00
Г. Василик, Лонґ Айленд Сіті	1.00
І. Верещак, Геркімер	1.00
І. Віхот, Бетлегем	1.00
П. Врублівський, Чикаґо	1.00
О. Гуменна, Молвілл	1.00
І. Даниловuч, Ню Гейвен	1.00
А. Дерлиця, Ню Йорк	1.00
М. Децик, Пітсбурґ	1.00
І. Дзівак, Філядельфія	1.00
С. Загрибельний, Бруклин	1.00
О. Зданкевич, Дітройт	1.00
І. Кінаш, Когоез	1.00
Т. Кісілевич, Флінт	1.00
В. Костів, Кембрідж Гайтс	1.00
Г. Левчук, Річмонд Гилл	1.00
М. Марченко, Гіллсайд	1.00
Б. Остапюк, Маямі	1.00
І. Островка, Юніон	1.00
В. Пивоварчук, Монтреаль	1.00
М. Політило, Геркімер	1.00
М. Прасіцький, Філядельфія	1.00
В. Протасюк, Монтреаль	1.00
М. Процак, Бронкс	1.00
В. Романцьо, Бруклин	1.00
М. Стельмащук, Балтімор	1.00
В. Табачук, Вейн	1.00
І. Тарапата, Марієтто	1.00
Л. Татарів, Честер	1.00
С. Терлецька, Ню Рошелл	1.00
С. Турчин, Чикаґо	1.00
К. Тутка, Тейлор	1.00
А. Хімчук, Віндсор	1.00
Б. Хорват, Аллентавн	1.00
В. Федик, Розелл	1.00
С. Фурманюк, Чикаґо	1.00
П. Щерба, Вілмінґтон	1.00
О. Юр, Філядельфія	1.00

ІТАЛІЙСЬКИЙ МІНІСТЕР ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ПІЄТРО НЕННІ ІДЕ до Югославії задля покращання італійсько - югославських взаємин. Пієтро Ненні, лідер італійських соціялістів і колишній союзник комуністів, тепер прихильник Атлантійського Союзу й участи в ньому Італії, підтримує політично й економічну Югославію, якій погрожувала ізоляція після виключення її з комуністичного бльоку.

ОБ'ЄДНАННЯ Б. ВОЯКІВ УКРАЇНЦІВ в АМЕРИЦІ — ВІДДІЛ в БАЛТІМОРІ, Мд. — повідомляє Членів ОБВУА і всіх кол. Вояків про сумну вістку, відходу у Вічність нашого Голови дня 24-го травня 1969 року

бл. п.

ОСТАПА ХАРХАЛІСА

кол. учасника визвольної боротьби України в рядах УГА, відзначений Хрестом УГА і пропам'ятною відзнакою 50-річчя Відродження Державних Збройних Сил України, бувший директор Районової Молочарні — Яворів, Зах. Україна та член багатьох організацій.

Опечаленій Родині Померлого, передаємо вислови щирого співчуття.

УПРАВА ВІДДІЛУ І ПОБРАТИМИ

В ЧЕТВЕРТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ЧУБАТОГО

в понеділок, дня 2-го червня 1969 р.

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в ЦЕРКВІ ПОКРОВИ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ, Бриджпорт, Конн.

МИРОСЛАВА — дружина
ЛЮБОМИР — син з дружиною НАДІЄЮ
ЯРЕМА — син

ТАМ, ДЕ НАРОДИВСЯ УНСОЮЗ

Український Народний Союз з нагоди 75-річчя

— презентує —

ДВО-ДЕННУ ПРОГРАМУ СВЯТКУВАНЬ

в Шамокіні, Па. — серці Округи Твердого Вугілля і місці народин УНСоюзу

ПРОГРАМА

СУБОТА, 31-го ТРАВНЯ 1969

3-тя по пол.
Служба Божа і Панахида за Українських Піонерів і померлих Членів УНСоюзу.
Укр. Кат. Церква Преображення Господнього
301 N. Shamokin Street

4-та по пол.
Відкриття Пам'ятника Українським Піонерам, які заснували УНСоюз в Anthracite Valley в Пенсильвенії.

5-та по пол.
ПРИЙНЯТТЯ:
Церковна заля
Український Клюб В-ва
Заля Американського Леґіону
Готель James Madison

6-та по пол.
БЕНКЕТ
Заля Американського Леґіону
Independence Street

БЕНКЕТ

СУБОТА, 31-го ТРАВНЯ 1969

Гимни: Американський, Канадійський, Український — **Марія Лисогір** — сопрано
Молитва — о. **Юрій Дубицький**, парох Укр. Кат. Церкви.
Відкриття і представлення майстра церемонії — **Йосип Лисогір**, головний предсідник УНСоюзу
Майстер церемонії — **Петро Пуцило**, головний касир УНСоюзу
Привітн — Майор міста Шамокін
Обід
Представлення почесних гостей
Українські танцюристи
Чоловічий хор Лігай Валлей
Головна промова в анг. мові — **Михайло Кічок**
Марія Лисогір — сольоспів
Головна промова в укр. мові — **Степан Куропась**, заступник головного предсідника УНС

НЕДІЛЯ, 1-го ЧЕРВНЯ 1969

Lakewood Park, Pa.
State Highway No. 54
(близ. Маганой Сити)
1-ше червня — проголошення губернатором Шейфером, Днем Українського Народного Союзу в Пенсильвенії.

Перед полуднем
Церковні Богослужби в Католицькій і Православній Церквах

2:30 по пол.
КОНЦЕРТ
Дівочий хор з Торонта „Веснівка"
Чоловічий хор Лігай Веллі
Українські народні танки під кер. Осенека
Ювілейна промова — заступник губернатора стейту Пенсильвенія дос. **Реймонд Брадерік**

5 до 9 веч.
ЗАБАВА
Оркестра Віллі Урбан

Програма святкувань буде передавана „живо" з Лейквуд Парк через станцію WMBT Shenandoah, Pa.

Повідомляється Членів Українського Хору ім. Тараса Шевченка і все Вельмишановне Громадянство Клівленду і його околиць, що

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

сл. п.

ПРОФ. ЯРОСЛАВА БАРНИЧА

буде відправлена

у неділю, 1-го червня 1969 року

ПАНАХИДА

в ЦЕРКВІ СВ. АНДРЕЯ, після СЛУЖБИ БОЖОЇ о год. 12-ій дня.

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО ХОРУ ім. Т. ШЕВЧЕНКА
ЕКЗЕКУТИВА ФОНДУ ім. ЯРОСЛАВА БАРНИЧА
в Клівленді, Огайо

Загальні Збори Відділу „Самопоміч" у Філядельфії

Дня 18 травня відбулися у Філядельфії, в домівці „Тризуба", річні загальні збори Відділу ОУА „Самопоміч", в яких як представники Головної Управи в Ню Йорку взяли участь: голова Степан Спринський і член Управи д-р Володимир Савчак.

Збори відкрив молитвою о год. 6-ій веч. голова М. Вайда, на його заклик приявні вшанували пам'ять померлих членів Відділу однохвилинною мовчанкою. Після схвалення дещо доповненого порядку нарад вибрано президію зборів в складі: голова ред. Ігнат Білинський, заст. проф. д-р Іван Олексишин і секретар зборів — пані Наталія Андрусів. Покликану Управою Відділу верифікаційну комісію в складі пп. Караман, Рудавський і Сум збори доповнили дальшими трьома членами — пп. Дяків, Крих і Ковальчин. Після відчитання протоколу з минулорічних зборів, що відбулися 7 квітня 1968 р., секретарем Відділу п. Грицівом, переведено вибір номінаційної комісії. З огляду на це, що було зголошено дві листи, на які було віддано 45 і 51 голосів, голова попрохав верифікаційну комісію перевірити скількість приявних у залі, управнених до голосування. З відчитаного протоколу верифікаційної комісії приявні довідались, що зареєстровано 124 учасників і хоч при реєстрації не було списка членів, так що не можна ствердити понад всякий сумнів, чи всі зареєстровані є управнені до голосування, верифікаційна комісія запропонувала прийняти стан фактичний, що збори й ухвалили.

Приявні вислухали звітів Управи: голови, секретаря, скарбника і поодиноких референтів, з яких довідались, що Управа Відділу в діловому році відбула 9 засідань, заснувала гурток, що займається збиранням і висилкою книжок українцям в Югославії, зорганізувала збірку на допомогу залишенцям, яка принесла 2,374 дол., а для членів Відділу зорганізувала поїздку до Бавнд Бруку. Звітуючий референт суспільної служби, після подання деталів про збірку на залишенців, підкреслив жертвенну працю збірщиків, яким збори висловили признання і подяку.

В імені Контрольної Комісії звітував інж. М. Караман, ставлячи внесення на уділення абсолюторії.

Після звітів представники Головної Управи „Самопомочі" з'ясували учасникам зборів деякі труднощі в співпраці між Управою Відділу і Головною Управою, нав'язуючи до слів голови Відд. п. Вайди, який сказав, що „ми мали труднощі з Головною Управою, а вона мас клопоти з нами". З черги учасники зборів ставили питання, що відносились як до діяльности Управи на місці, так і до її ставлення до централі. Внесення інж. Куземського, щоби збори зовсім не займались справою непорозумінь між Управою Відділу і Головною Управою, приявні більшістю голосів відкинули.

На поставлені запити відповідав голова Відділу М. Вайда і інші члени уступаючої Управи, як також представники Головної Управи. Коли внесення інж. Карамана на відкладення зборів до іншого дня з огляду на спізнену пору (9.30 вечером) не здобуло більшости голосів, частина учасників зборів покинула залю нарад. Предсідник зборів зарядив перечислення приявних і, ствердивши, що в залі залишилось 66 осіб з усіх 124 (згідно звіту верифікаційної комісії), зарядив продовжування зборів.

Після уділення абсолюторії уступаючій Управі Відділу, згідно з внесенням Контрольної Комісії, приступлено до вибору нових органів Відділу. На запит предсідника, які члени номінаційної комісії залишились на залі, виявилось, що тільки одна комісія є в повному складі, бо всі члени другої комісії вийшли. На внесення цієї номінаційної комісії вибрано одноголосно такі нові органи Відділу: голова — проф. д-р Іван Олексишин, члени: Володимир Яців, Івн Шаран, Сидір Новаківський, Василь Заброцький, Іван Крих, Юрій Лазовський, Михайло Куриляк, Семен Лупацій, Роман Кравців, Роман Беднарський, Василь Куропась і д-р Володимир Процюк; головою Контрольної Комісії вибрано д-ра Олександра Білика, членами Михайла Нича і Івана Скочиляса, заступниками Григорія Лучанка і Михайла Ковальчина. Товариський Суд вибрано в такому складі: ред. Ігнат Білинський, Богдан Паздрій і д-р М. Диміцький.

Ухвалено побажання до нової Управи щодо налагодження повної співпраці з Головною Управою і щодо диспозиції капіталовим фондом, який залишився з продажі дому, після чого новообраний голова перевів молитву, якою закінчено збори о год. 10.30 вечером.

У зборах брав активну участь голова місцевого Відділу УККА проф. д-р Богдан Гнатюк, який склав привітання від УККА на початку зборів, а в часі зборів забирав голос, закликаючи до збереження громадського правопорядку і єдности.

В. С.

„Український День" стейту Коннектикат

В неділю 29 червня 1969 р. відбудеться в Ансонії, Конн. четвертий річний „Український День" стейту Коннектикат. Спонзорами цього свята - пікніку є десять українських католицьких парохій цього стейту. Їх Ексцеленція Йосиф Шмондюк, Стемфордський єпископ, є почесним головою свята і започаткує його відправою польової Служби Божої в парку „Варшава" в Ансонії, Конн. о год. 10:30 ранку. О. Монс. І. Стах та оо. Пароха десяти парохій стейту є почесними головами місцевих комітетів. Діючим головою „Українського Дня" є Роман Гижий, а заступником Мирон Дмитерко, обидва з Гемдену. Вони є цим головним промотором, і вже четвертий рік, разом з комітетами кожної парохії, з повною посвятою працюють для успішного проведення „Українського Дня".

Мистецьку і розвагову частини програми організують Михайло Палюх з Гартфорду і Мирослав Стахів зі Стретфорду. В пляні є виступи молодечих груп розривкові ігри для дітей, фантова льотерія, загальні танці при звуках української оркестри. У буфеті будуть українські страви і печиво, як також звичайні пікнікові „гатдоги", „гамбургери" та ін. Головним касиром пікніку є Іван Босак з Бедерфілд, Конн., який також вже четвертий рік жертвенно вкладає свої зусилля для якнайкращого успіху цього Українського Дня - Пікніку.

До активної участи в цьому святі запрошуться організації українських Ветеранів, всі молодечі організації, церковні та світські організації - Союзи та все громадянство.

Ціллю „Українського Дня" Стейту Коннектикат було і є хоча раз у рік зібрати всіх українців з ближчих і дальших околиць, а головно нашу молодь; дати їм змогу зійтися разом, пізнавати себе, мистецькими виступами показати свої вмілості. Дохід із імпрез призначений на придбання дієцезальної оселі, якою могли б користуватись українці нашого і довколичних стейтів.

Мирослав Стахів

ШАХОВИЙ МИСТЕЦЬ, ПРОФ. СТЕПАН ПОПЕЛЬ ГРАТИМЕ В КЛІВЛЕНДІ

Клівленд, Огайо. (зрв) — В Українсткому шаховому крайовому турнірі Північної Америки, що відбудеться в Клівленді, Огайо, від 30 травня до 1 червня ц. р. з приводу 20-річного ювілею Українського Спортового Клюбу „Львів", візьме участь проф. Степан Попель, що є викладачом Державного Університету Північної Дакоти у Фарґо. Він є кол. шаховим чемпіоном України, а зараз одним з 50-ьох найвище точкованих шахових майстрів Америки. В турнірі гратимуть також д-р Орест Попович з Ню Йорку і Тома Возьний з Огайо, обидва офіційно точковані шахові майстри Америки, як також американські шахові експерти інж. Лев Блонарович з Ню Джерзі і Мирослав Турянський з Ілліной.

Д-р Філімон Ковтонюк інформує стейтову конференцію мовників про „Анну Ярославну"

Пітерсбург, Вірджінія. — Професор - асистент д-р Філімон Д. Ковтонюк, фахівець з німецької мови та літератури, який викладає в стейтовому коледжі Вірджінії, поінформував на основі лібретто до опери „Анна Ярославна" та вісток у „Свободі" й „Українському Тижневику" великий збір професури і викладачів чужоземці. Стейтова конференція них мов того стейту про українську оперу, створену і вперше виставлену в Америвідбувалась у „Вірджінія Політекнік Юніверсіті", в присутності викладачів усіх мовознавчих секцій: слов'янської, французької, німецької, еспанської та ін. Д-р Ф. Ковтунюк англійською мовою переповів зміст опери „Анна Ярославна", розповів про композитора д-ра Антона Рудницького і лібретиста Леоніда Полтаву, про УНСоюз — спонзора вистави опери і, як інформує в листі, „все закінчилось бурею оплесків зібраних та багатьма запитаннями, чи можна буде дістати музичний запис рекладений на англійську та французьку мови, щоб знайомити з новою оперою сту- і чи буде текст лібретта педентів американських університетів і коледжів". У листі д-ра Ф. Ковтонюка сказано: „Всі прийняли це, як велику культурно - мистецьку подію... Та ще коли я розповів про автора лібретто, як ми втікали від совєтського раю, голодні і без цента в кишені їздили від Ульму до Мюнхену, відвідували лекції в університетах, а сьогодні скромно вкладаємо свою маленьку частинку до американського наукового і культурно - мистецького життя, то всі встали і так оплескуали, як ні одному з промовців на триденній конференції." В кінці д-р Філімон Ковтонюк інформує, що коли одержить двомовну програму та бодай короткі записи уривків із опери „Анна Ярославна" на стрічці, то поінформує про цю оперу на наступній конференції 2 000 викладачів і вчителів чужоземних мов.

ЗОРГАНІЗОВАНЕ ЗЛОЧИНСТВО: МАФІЯ ТА КОЗА НОСТРА

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Його перевезли до Ню Йорку. Сподівалися, що капи влаштують йому величний похорон. Наставлені на це були поліція і преса. Однак, їх чекало розчарування: із капів ніхто не показався, а похорон був скромний.

Два тижні пізніше до Мамі, Флорида, прибув літак із Юстону, з Тексасу. Як тільки він приземлився усіх його 14 пасажирів оточили агенти ЕфБіАй і поліція, завезли на станицю, взяли в усіх відбитки пальців і вручили покликання до суду. Оце з'їхались капи вибрати собі нового „ді тутті капі", і цю зустріч названо „малою апалачінською зустріччю", що закінчилася також невдачею.

***

Коли секретар судівництва вніс прохання до суду, щоб заборонили друкувати книжку. Валакі, проста людина, повірив у всесильність „Кози Ностри" і пробував повіситись, але шнурок від лямпи, на якому він хотів це зробити, вчасно розрізав тюремний сторож.

Із родиною Валакі зв'язку не має, син його відцурався. Проживає він тепер у поправному закладі у Ла Туна в Тексасі.

„Грабунок держави"

У видавництві Гарпера і Рова появилась книжка проф. Дональда Кресся „Грабунок держави". Це — документальний твір, в якому автор описує діяльність „Кози Ностри", що є значно ширшою, як видається назверх. Він характеризує „Козу Ностру" як групу злочинців, що складається з 24 „родин", які нагромадили самих лише нерухомих мастків вартістю понад 300 мільйонів долярів. Довести злочини цим „родинам" дуже тяжко. Автор пропонує дві можливості: або піти на певне домовлення, компроміс із злочинством, або значно рішучіше, як досі, взятися до знищення його.

Виступаючи 19-го березня перед сенатською комісією МекКлеллена, секретар судівництва Джан Мічелл заявив, що Мафія витягає щорічно з держави від 2 до 7 більйонів, і хоч її послаблено у Боффало та на північному сході, дотепер ще не притягнено ані одну „родину" до судової відповідальности.

(Кінець)

ТАРЗАН, Ч. 6189. Чому консул шукав Тарзана?

Мусимо, Тарзане, триматися поза засягом стріл і списів тих тубільців. Прикро подумати, що настане в Африці, якщо не зможемо перешкодити перепачковуванню їм стрільної зброї!

Навіть найбільш дикі племена з глибини Африки не поводяться так супроти мирних чужинців. Щось тут зле, консуле Робертсе!

Ось тому-то мене й вислали до глибини краю, щоби знайти Вас. Ви знаєте краще тубільців, аніж будь-котрий інший чоловік. Мусимо віднайти, що і хто тайком перетворює тих людей в агресивних терористів!